

De var næsten naaet hjem, da Philip Salomon pludselig holdt Hestene an.

„Hvad er det? Er det ikke Louise, der kommer der? Der maa jo være noget paafærde.“

En af Husets Tjenestepiger kom løbende imod dem henne paa Vejen. Endnu før hun havde naaet dem, raabte Philip Salomon:

„Hvad er der? Er der hændt noget?“

„Ja, det er . . . det er,“ stammede den stakaandede Pige. „Det er Hr. Sidenius.“

„Er han hjemme!“ lød det med tre-fire Stemmer paa een-gang.

„Ja, — og han er vist kommen en Skade til. Jeg skulde løbe hen og hente Doktoren.“

„Gud hvad er det da?“ spurgte Ivan ligbleg.

„Jeg veed ikke . . . Hr. Sidenius besvime. Hr. Dyhring har givet ham nogle af Frøkenens Draaber; men jeg tror ikke, han er kommen til sin Bevidsthed.“

Philip Salomon bed sig tavs i sin Negerlæbe og lod Pisen smelde over Hestenes Øren. Ogsaa han var bleven bleg. Alle var de tavse og blege, mens det i flyvende Hast gik mod Hjemmet.

Allerede udenfor paa Vejen blev de modtaget af en Flok opskræmte unge Piger; og da de kørte op for Forstuetrappen, viste Aron Israel sig sammen med Balling og Nanny. Et Øjeblik efter kom Dyhring, og tilsidst traadte Per selv ud, endnu lidt farveløs i Ansigtet og med Skjortebrystet i Uorden, men med et stort Smil, der skulde lade lystigt og tilfreds.

„Ser De, Hr. Fabrikant, jeg holdt Ord!“ raabte han triumferende, endnu førend Vognen var standset.

„Var det et Væddemaal?“ udbrød de unge Piger i Munden paa hinanden og flokkede sig omkring Vognen.

„Og hvad var Indsatsen — om man tør spørge?“ sagde Nanny; hun stod for sig selv paa det nederste Trappetrin, og hendes underfundige Øjne gik frem og tilbage mellem Eybert og Jakobe med et anelsesfuldt Blik.